

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5 As 300/2020-81

ÚZEMNÍ PLÁN RYBNÍKY

*§ 3, 50 odst. 3, 174 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.,
správní řád, ve znění pozdějších předpisů*

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 8 As 19/2020-51

ÚZEMNÍ PLÁN DOMAŽLICE

*§ 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád
správní, ve znění pozdějších předpisů*

Územní plán má především reflektovat reálný stav území. Je-li vlastník pozemku držitelem pravomocného územního rozhodnutí, je přinejmenším vhodné, aby v nově pořizovaném územním plánu byla na pozemku vymezena plocha odpovídající obsahu územního rozhodnutí. Byť tyto závěry nejsou absolutní, neboť nová územně plánovací dokumentace působí výlučně do budoucna a nemá žádný vliv na účinky pravomocných rozhodnutí o umístění stavby, natož na pravomocná stavební povolení a kolaudační souhlasy, měla by se obec při koncipování územního plánu odchýlit od pravomocných územních rozhodnutí pouze ze závažných důvodů. Těmito závažnými důvody přitom nemůže být stávající stavební činnost navrhovatele, byť by byla i „nelegální“.

Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem dospěl k závěru, že zpracovatel územního plánu vycházel z neúplně a v důsledku toho i nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť neověřil právní stav pozemků navrhovatele z toho hlediska, zda k nim nebylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí, resp. stavební povolení (na což bylo možné usuzovat z toho, že na části dotčeného pozemku se nachází stavba) a zda nejsou součástí zastavěného území s ohledem na jejich souvislost s pozemky zařazenými do zastavěného území. Toto pochybení je plně přičitatelné pořizovateli. Vady procesu pořizování územního plánu se přitom může dovolávat i navrhovatel, který v jeho průběhu neuplatnil námitky, neboť jde o porušení kogentních pravidel procesního charakteru (§ 3 správního řádu, a § 50 odst. 3 téhož zákona ve spojení s § 174 odst. 1 – zjišťování skutečností významných pro ochranu veřejného zájmu, jímž je implicitně odůvodněna regulace nepříznivá k právům navrhovatele).

Krajský soud zamítl návrh na zrušení části územního plánu, nicméně navrhovatel k němu později podal návrh další, s rozšířenými žalobními námitkami a tentokrát v rámci tzv. „incidenčního přezkumu“. Krajský soud se i tímto druhým návrhem věcně zabýval a zamítl ho.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil s tím, že ve věci existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté, a tudíž měl být druhý návrh na zrušení části územního plánu odmítnut. Navrhovatel se totiž u krajského soudu domáhal zrušení téhož opatření obecné povahy v témže rozsahu a v obou řízeních vystupovali totožní účastníci. To plně postačuje pro závěr, že v obou věcech šlo o totožný předmět řízení. Je zřejmé, že důvodem pro podání druhého návrhu byla skutečnost, že navrhovatel nepřistoupil dostatečně pečlivě k přípravě prvního návrhu. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro nějž by měl připustit, aby právní jistota ve vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem, nastolená prvním rozsudkem krajského soudu, měla být zpochybněna. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že se v případě druhého návrhu jednalo o tzv. incidenční přezkum napadené části územního plánu (tedy návrh, který byl uplatněn společně s žalobou proti správnímu rozhodnutí). Ani incidenční přezkum nemůže sloužit jako nástroj právní ochrany pro případ neúspěchu abstraktního přezkumu opatření obecné povahy (návrhu na zrušení opatření obecné povahy bez návaznosti na žalobu proti rozhodnutí z něj vycházejícímu).

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 3. 3. 2022, č. j. 1 As 302/2021-49**

ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU ŽATEC

*§ 98, 174 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,
ve znění pozdějších předpisů*

Krajský úřad ve zkráceném přezkumném řízení zrušil část změny Územního plánu Žatec. První a jediný úkon v řízení představovalo vydání rozhodnutí, což krajský soud následně k žalobě města označil za nepřipustné. Podle názoru soudu bylo nezbytné, aby krajský úřad i ve zkráceném přezkumném řízení vedeném ve věci územního plánu zohlednil specifika opatření obecné povahy a na úřední desce zveřejnil spolu s návrhem výsledného rozhodnutí i usnesení o zahájení přezkumného řízení. Krajský úřad po vydání rozsudku na úřední desce vyvěsil oznámení o „pokračování přezkumného řízení ve věci“ a návrh rozhodnutí v přezkumném řízení. Proti následně vydanému rozhodnutí se město znovu bránilo žalobou u krajského soudu s tím, že již nebyla splněna lhůta pro zahájení přezkumného řízení ve věci. Krajský soud však žalobu města jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a stejně tak i rozhodnutí krajského úřadu. Uvedl, že okamžik zahájení přezkumného řízení nelze odvozovat od vydání prvního rozhodnutí krajského úřadu, neboť jeho vydání nepředcházely zákonem stanovené procesní kroky a řízení tedy nebylo řádným způsobem zahájeno. Za okamžik zahájení předmětného přezkumného řízení tak Nejvyšší správní soud považoval až den, kdy krajský úřad na úřední desce vyvěsil veřejnou vyhlášku o „pokračování přezkumného řízení ve věci“ (spolu s návrhem rozhodnutí o zrušení části změny územního plánu). Tento den však nastal až po uplynutí jednorocní lhůty stanovené pro zahájení přezkumného řízení v ust. § 174 odst. 2 správního řádu.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 17. 3. 2022, č. j. 2 As 373/2019-50**

ÚZEMNÍ PLÁN TEHOV

*§ 101a odst. 1, § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.,
soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů*

Návrh na zrušení zásad územního rozvoje, resp. jejich části podle ust. § 101a odst. 1 věty druhé soudního řádu správního, tedy v režimu tzv. incidenčního přezkumu, nelze podat společně s návrhem na zrušení územního plánu nebo jeho části. Stěžovatel de facto brojí proti formalizovanému výsledku územního plánování kraje, konkrétně vymezení koridoru pro stavbu nadmístního významu. Proti zásadám územního rozvoje ovšem mohl brojit návrhem na zrušení jejich relevantní části podle § 101a odst. 1 věty první soudního řádu správního (abstraktní přezkum), ale neučinil tak. Pokud by soud připustil možnost „incidenčního přezkumu“ zásad územního

rozvoje při vydání či změně územního plánu, který řeší záležitost nadmístního významu, byl by tím fakticky popřen institut lhůty pro podání návrhu na zrušení zásad územního rozvoje podle ust. § 101a odst. 1 věty první soudního řádu správního (abstraktní přezkum). Potenciální navrhovatel zkrácený zásadami územního rozvoje na svých právech by pak neměl důvod domáhat se v zákonné lhůtě jejich abstraktního přezkumu, neboť by proti nim mohl brojit v souvislosti s vydáním či změnou územního plánu v dotčené obci. To by však mohlo do značné míry paralyzovat územní plánování (a územní rozvoj) na krajské úrovni.

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Mgr. Naděžda Studenovská*

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 316/2018-124**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ
PLÁN, NEPŘEZKOUMATELNOST
ROZHODNUTÍ SOUDU**

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších
předpisů*

*§ 17, § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,
ve znění pozdějších předpisů*

*§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,
ve znění pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 75/2018-186, kterým zamítl návrh navrhovatelů a), b) a c) na zrušení části Opatření obecné povahy č. 1/2017 – Územního plánu obce Ř. v O. h. a vrátil tomuto soudu věc k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Zastupitelstvo obce Ř. v O. h. (dále jen „odpůrkyně“) usnesením ze dne 8. 6. 2017, č. 1/2017, schválilo územní plán obce Ř. v O. h. (dále také jen „obec“) formou opatření obecné povahy (dále též jen „územní plán“). V průběhu projednávání územního plánu navrhovatelé a), b) a c) jako podíloví spoluvlastníci pozemků parc. č. XA a parc. č. XB – trvalý travní porost, zastavěného pozemku parc. č. st. XC, jehož součástí je stavba č. p. X objekt bydlení, všechny zapsané na LV č. 153 pro katastrální území Ř. v O. h., brojili námitkami proti funkčnímu využití plochy dopravní infrastruktury silniční (DS) na pozemku parc. č. XD v katastrálním území Ř. v O. h. v části vymezené v geometrickém plánu č. 61637/2018, PGP722/2018607 pod pracovním parc. č. XE (dále také jen „napadená část A“) a také proti funkčnímu využití plochy ZB16 pro bydlení venkovské (BV) na pozemku parc. č. XF v katastrálním území Ř. v O. h. (dále jen „napadená část B“). Odpůrkyně námitkám navrhovatelů nevyhověla. Navrhovatelé se u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) domáhali zrušení územního plánu ve výše uvedených částech. Krajský soud v záhlaví

označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“), návrh zamítl, neboť uplatněné návrhové body neshledal důvodnými. Proti tomuto rozsudku podali navrhovatelé kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelé v kasační stížnosti mimo jiné uplatňují kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ten přitom vztahuje k vypořádání návrhových bodů označených A.1 až A.4, jakož i A.6 a dále pak vztahu k návrhovým bodům B.1 až B.4. V podrobnostech v kasační stížnosti nastiňují, proč vypořádání uvedených návrhových bodů považují za nedostatečné, a proto za nepřezkoumatelné.

Kasační soud se proto uvedenou otázkou, zda napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, zabýval především. Bylo by totiž předčasně zabývat se kasačními námitkami uplatněnými ze zbylých kasačních důvodů, pokud by uvedená pochybení naplňující kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dovodil. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je nadto natolik závažnou vadou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatelé nenamítají, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Současně však Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení tvrzené nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve vztahu k vypořádání návrhových bodů uplatněných stěžovateli k napadené části B, neboť to byl jediný uplatněný kasační důvod vztahující se k uvedené části územního plánu. Stěžovatelé namítali, že se krajský soud vůbec nevyjádřil k návrhovému bodu B.1, v němž tvrdili, že v rozhodnutí o námitkách se odpůrkyně dostatečně nevyjádřila s jejich námitkami a připomínkami proti vymezení nové plochy ZB16 jako plochy bydlení za situace, kdy v řešeném území existují zastavitelné, ale dosud nezastavěné plochy. Z uvedeného důvodu měli za to, že napadená část B územního plánu není v souladu s cíli a úkoly územního plánování, k čemuž se odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách v podstatě nevyjádřila. Krajský soud tento návrhový bod vypořádal společně s návrhovým bodem A.6 (jenž směřoval k nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí o námitkách uplatněných v procesu pořizování územního plánu ve vztahu k napadené části A). Poukázal na judikатурní požadavky na odůvodně-

ní rozhodnutí o námitkách, jak byly formulovány například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2007, č. j. 1 Ao 5/2010-169, ale současně upozornil i na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/1, o tom, že požadavky na detailnost a rozsah odůvodnění rozhodnutí o námitkách nesmí být přemrštěné. V této souvislosti pak odkázal na strany 170 až 172 územního plánu a zhodnotil, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách (ve vztahu k oběma napadeným částem) jsou vcelku podrobná, věcná a racionálně vyvracející uplatněné námitky. Konkrétně se pak blíže vyjádřil k vymezení lokality ZB16 a jejímu zařazení do funkční plochy bydlení a v té souvislosti odkázal na příslušné části napadeného územního plánu a důvody pro zvolení řešení tam obsažené. Dále citoval příslušné pasáže územního plánu obsahující rozhodnutí o námitkách jak ve vztahu k napadené části A, tak i napadené části B a shrnul, že odůvodnění námitek ve vztahu k oběma napadeným částem územního plánu považuje za přezkoumatelná a nadstandardně podrobná. Z právě uvedeného je zřejmé, že otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách se krajský soud věnoval ve vztahu k oběma napadeným částem územního plánu, tudíž námitka, že se vůbec nezabýval návrhovými body A.6 a B.1 (namítající nepřezkoumatelnost rozhodnutí odpůrkyně o námitkách stěžovatelů) je lichá. Jinou věcí je správnost tohoto závěru krajského soudu. Nesprávné posouzení uvedené otázky krajským soudem však stěžovatelé namítali pouze ve vztahu k napadené části A (konkrétně k návrhovému bodu A.6) a Nejvyšší správní soud se k uvedenému vyjádřil v další části tohoto rozsudku.

Stěžovatelé dále namítali, že krajský soud nevyjádřil ani konkrétní námitky uplatněné v návrhovém bodě B.2. V něm stěžovatelé vytýkali, že napadený územní plán dostatečně neodůvodňuje vymezení plochy ZB16 jako nové zastavitelné plochy, nýbrž obsahuje jen obecnější teze, které však tuto reálnou potřebu vymezení zastavitelných ploch neodůvodňují. Stěžovatelé v tom spatřovali porušení § 53 odst. 5 písm. f) ve spojení s § 18 a § 19 stavebního zákona, zejména s ohledem na zásadu ochrany nezastavěného území. Krajský soud při vypořádání uvedeného návrhového bodu odkázal na části odůvodnění svého rozsudku týkající se vypořádání návrhových bodů A.1, A.3 až A.5 a poukázal na jeho pasáže zdůrazňující roli územního plánu a možnosti jeho regulace, jakož i právo na samosprávu obce a jejího území. Obecně pak shrnul, že uvedený návrhový bod směřuje k otázce proporcionality uspořádání vztahů v území v odůvodnění územního plánu. Blíže se již k uvedenému návrhovému bodu nevyjádřil. Z odůvodnění příslušných pasáží napadeného rozsudku týkajících se návrhových bodů A.1, A.3 až A.5 v odstavcích 79. a 80. napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud ověřil, že krajský soud v nich nejprve obecně shrnul věcné roviny uvedených návrhových bodů (nedostatečnost odůvodnění napadené části A územního plánu a s tím související potřebnost duplicitního vymezení dopravního koridoru na pozemku parc. č. XD, neproporcionalita uspořádání vztahů v území). Dále v obecnosti pojednal též o procesu přijetí územního plánu a o možnostech a rozsahu soudního přezkumu, v němž soudům nepřísluší přezkoumávat, zda byl pro určitý pozemek zvolen nevhodnější způsob funkčního využití či regulace, a zdůraznil ochrannou úlohu soudu, který má bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plán dotvářet či věcně regulovat, tedy na princip zdrženlivosti soudního zásahu v rámci přezkumu územního plánu. Blíže se

pak v odstavcích 82. až 87. vyjádřil k vymezení dvou duplicitních dopravních koridorů DS a ZDK. Z uvedeného je zřejmé, že kromě obecných východisek, na nichž je podle krajského soudu založen věcný přezkum napadených částí územního plánu (právo obce na samosprávu, minimalizace zásahů soudní moci a zdrženlivost), se krajský soud konkrétně k námitce uplatněné v návrhovém bodu B.2 nevyjádřil. Ty pasáže napadeného rozsudku, které se vztahovaly k napadené části A a na něž odkázal při vypořádání návrhového bodu B. 2, přitom nebyly (kromě zmíněných veskrze obecných úvah, jež však představovaly introdukci po navazující závěry týkající se napadené části A, nikoliv vypořádání konkrétních návrhových bodů) bez dalšího na odůvodnění námitek obsažených v návrhovém bodě B.2 přenositelné. Nikterak totiž nereagovaly na výtku, že napadený územní plán neobsahuje odůvodnění potřeby vymezení zastavitelných ploch (tedy i plochy ZB16), čímž došlo k porušení § 53 odst. 5 písm. f) ve spojení s § 18 a § 19 stavebního zákona. Lze uzavřít, že pro nedostatečné vypořádání návrhového bodu B.2 je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů v rozsahu námitek obsažených v návrhovém bodě B.2. V ostatních částech týkajících se napadené části B požadavkům na přezkoumatelnost vyhovuje.

Také ve vztahu k napadené části A stěžovatelé namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatečné vypořádání všech uplatněných návrhových bodů s výjimkou návrhového bodu A.5. V něm stěžovatelé tvrdí výlučně rozpor napadené části A s § 51 odst. 2 stavebního zákona a nesprávné posouzení uvedené otázky krajským soudem. Kasační námitky k návrhovému bodu A.5 tudíž spadají pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přistoupil ve vztahu k napadené části A nejprve k posouzení tohoto tvrzení nesprávného posouzení věci krajským soudem. Učinil tak proto, že pokud by shledal, že krajský soud pochybil ve svém závěru, že napadená část A není v rozporu s § 51 odst. 2 stavebního zákona, v konečném důsledku by to vedlo k závěru o nezákonnosti napadené části A územního plánu. Ani případné jiné vady napadeného rozsudku by pak nemohly takový závěr ovlivnit a ničeho by se nezměnilo na nutnosti zrušit územní plán v napadené části A pro jeho nezákonnost. Bylo by proto bez praktického významu zabývat se jinými vadami napadeného rozsudku, které by mohly vést nanejvýš k jeho zrušení a následnému doplnění jeho odůvodnění krajským soudem, bylo-li by na místě zrušit i napadenou část A územního plánu.

Stěžovatelé v návrhovém bodě A.5 namítali, že při vymezení napadené části A odpůrkyně nepostupovala podle § 51 odst. 2 stavebního zákona o výběru nejhodnější varianty. Mají za to, že v důsledku zanesení napadené části A do územního plánu došlo k vymezení dvou souběžných dopravních koridorů jen několik metrů od sebe, tedy dopravní obsluha dané lokality byla řešena duplicitně pro tentýž záměr koridoru pro dopravní obsluhu a přístupnost navazujících pozemků. Krajský soud se uvedenému návrhovému bodu věnoval konkrétně v odstavci 92., byť předeslal, že tak činí spíše nad rámec dříve uvedeného (přestože se k uvedenému konkrétnímu návrhovému bodu na jiných místech napadeného rozsudku nevěnoval). Tento návrhový bod neshledal důvodným.

Naopak za souladné se zákonem považoval zvolené řešení, tedy že územní plán obsahuje duplicitní vymezení dopravních koridorů, což opětovně vysvětlil odkazem na probíhající komplexní pozemkové úpravy. Postup odpůrkyně považoval za vědomý a logický, umožňující širší možnost výběru koncepčního řešení v daném území v mezích již schváleného územního plánu po dokončení pozemkových úprav. Duplicitní vymezení dvou dopravních koridorů nepovažoval za skutečnost, která by vedla k porušení § 51 odst. 2 stavebního zákona. Stěžovatelé se s krajským soudem rozcházejí ve výkladu § 51 odst. 2 stavebního zákona. V kasační stížnosti namítají, že z napadeného územního plánu je zřejmé, že má být realizován pouze jeden z alternativně v územním plánu vymezených dvou dopravních koridorů, nikoliv oba současně s tím, že prioritu i odpůrkyně dává dopravnímu koridoru ZDK vedoucímu v trase stávající cesty po pozemku navrhovatelů. Nadto skutečnost, že dopravní koridor v napadené části A byl vymezen jako územně právní pojistka, odpůrkyně uvedla teprve ve vyjádření k návrhu v řízení před krajským soudem, nikoliv v odůvodnění územním plánu. Uvedené ustanovení stavebního zákona podle stěžovatelů neumožňuje do územního plánu zanést současně dvě varianty jednoho záměru, jak krajský soud dovodil.

Podle § 51 odst. 2 stavebního zákona, „*pokud návrh územního plánu obsahuje varianty řešení, předloží pořizovatel na základě vyhodnocení výsledků projednání, výsledku řešení rozporů a vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území, pokud se zpracovává, zastupitelstvu obce ke schválení návrh výběru nejhodnější varianty, který může obsahovat i podmínky k její úpravě. V rozsahu, v jakém se tyto podmínky odchylují od zadání územního plánu, jsou jeho změnou. Zastupitelstvo obce je při schvalování vázáno stanovisky dotčených orgánů nebo výsledkem řešení rozporů.*“ Nejvyšší správní soud se shodl se stěžovateli v tom, že citované ustanovení stavebního zákona vylučuje možnost, aby schválený územní plán obsahoval více variant uspořádání určitého území, resp. zde vymezení dopravního koridoru. Pokud návrh územního plánu obsahuje variantní řešení, ke schválení se předkládá nejhodnější varianta. Není však sporu o tom, že v souzené věci územní plán obsahuje v místě, kde se nacházejí také nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů, dvě varianty řešení, jež jsou zamýšleny k těmž záměru, tedy k zajištění dopravní obslužnosti a přístupnosti navazujících ploch. Tyto varianty jsou v rozporované části prakticky vedle sebe s tím, že napadená část A vedoucí po pozemku ve vlastnictví státu parc. č. XD vede v bezprostřední blízkosti pozemku stěžovatelů se stavbou č. p. X, zatímco druhá z variant se nachází dále od této stavby (cca 15 m od ní) a vede v tomto místě po pozemku stěžovatelů parc. č. XB. Přitom jediným z napadeného územního plánu seznatelným důvodem pro zahrnutí napadené části A do územního plánu byly probíhající a neukončené (v době pořizování územního plánu) komplexní pozemkové úpravy v dané lokalitě, a tedy nejistota o tom, zda po jejich dokončení bude možno právě pozemek ve vlastnictví stěžovatelů, po němž vede stávající cesta, k danému účelu (dopravní obslužnosti a přístupnosti navazujícího území) využít.

Nejvyšší správní soud na uvedeného shrnul, že napadená část A územního plánu je v rozporu s § 51 odst. 2 stavebního zákona a krajský soud při aplikaci i výkladu uvedeného ustanovení pochybil. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je proto naplněn. S ohledem na právě uvedené je tudíž předčas-

né i nadbytečně hodnotit napadený rozsudek z pohledu vypořádání zbylých návrhových bodů. Jejich obsahem byl jednak tvrzený rozpor napadené části A s ustanoveními § 3, § 9 a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (návrhové body A.1.2 a A.2), a dále také neproporcionálnost duplicitního řešení dopravního koridoru, jež je podstatou napadené části A (návrhové body A.1.3, A.1.4, A.4), resp. i navazující námitky o chybném posouzení pozemku parc. č. XD jako pozemku historicky určeného ke zpřístupnění navazujících pozemků (návrhový bod A.1.1), jež je stabilizovanou plochou (návrhový bod A.3).

Nebyt porušení § 51 odst. 2 stavebního zákona o volbě nejvhodnější varianty dopravního koridoru na pozemku v bezprostřední blízkosti s nemovitostí stěžovatelů, nevyvstaly by ani tyto navazující otázky a námitky. Jinými slovy, právě skutečnost, že územní plán obsahuje dvě varianty řešení dané části území, a je proto nezákonný, zapříčinila i to, že stěžovatelé namítali výše zmíněné další vady napadené části A územního plánu. Těmi se však lze smysluplně zabývat teprve tehdy, bude-li územní plán v dotčené části v souladu se stavebním zákonem obsahovat pouze jedno řešení (jehož volba je nepochybně na odpůrkyni). Teprve pak lze hodnotit, zda tato nejvhodnější varianta řešení území je v souladu s cíli a úkoly územního plánování, s vyhláškou č. 501/2006 Sb., resp. zda je schválené řešení také proporcionální, stejně jako i to, zda ve vztahu k této jediné variantě odpůrkyně řádně a dostatečně vypořádala případné námitky v rozhodnutí o nich.

Nejvyšší správní soud již výše dovedl, že k naplnění požadavku přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí není nezbytně nutné se obsáhnout s každou dílčí námitkou. V nynějším případě jsou však závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku ve vztahu k napadené části A veskrze obecné, bez bližší návaznosti na jednotlivé konkrétní návrhové body uplatněné k obsahu napadené části A územního plánu. Uvedené platí pro vypořádání návrhových bodů A.1, A.2 (až na dílčí závěry týkající se tvrzeného rozporu napadené části A s § 25 vyhl. č. 501/2006 Sb.), A.3, jakož i A.4.

Krajský soud totiž při vypořádání návrhových bodů A.1, A.3 a A.4 (jakož i návrhového bodu A.5, o němž již Nejvyšší správní soud pojednal dříve) zvolil postup, v němž vyjádřil obecné teze, na kterých stojí přezkoumatelnost opatření obecné povahy. Vyjádřil nutnost zdrženlivosti a minimalizace zásahů soudní moci do práva obce upřádat vlastní území (odst. 80.). V obecnosti se vyjádřil i k proporcionalitě (odst. 81.) a jejím pojetí při přezkumu územních plánů (odst. 90.), stejně jako i k významu územního plánování a jeho podstatě (odst. 91.). Tyto obecné teze neobsahovaly posouzení konkrétních návrhových bodů a v nich tvrzených nedostatků územního plánu (jeho napadené části A). Ani rozpor napadené části A s vyhláškou č. 501/2006 Sb. krajský soud neposoudil důsledně a v tom rozsahu, jak zněly zcela konkrétní námitky vznesené v návrhovém bodě A.2. Krajský soud své obecné a neúplné úvahy v napadeném rozsudku nakonec obecně shrnul tak, že „*postupem odpůrce tak bylo dáno za dost ochraně soukromých zájmů fyzických a právnických osob stejně tak jako proporcionalitě přijatého řešení. Přijaté, byť duplicitní řešení, je v souladu se zákonem a minimálním způsobem zasahuje do práv soukromých osob.*“

Nejvyšší správní soud měl za to, že vzhledem k podrobnosti a konkrétnosti uvedených návrhových bodů v daném případě

nepostačovalo zmíněné obecné posouzení. Z uvedeného důvodu považoval vypořádání uvedených návrhových bodů (až na již zmíněnou výjimku týkající se návrhového bodu A.2) za nedostatečné, a tudíž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jak již ale Nejvyšší správní soud také vysvětlil, skutečnost, že napadený rozsudek je ve vztahu k právě uvedeným návrhovým bodům nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, nemůže ničeho změnit na skutečnosti, že územní plán je v napadené části A nezákonný, a je proto na místě přistoupit ke zrušení této jeho části.

I přes právě uvedené Nejvyšší správní soud považoval za vhodné se stručně vyjádřit též k namítaným vadám, jež podle stěžovatelů naplňují kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelé tvrdili, že nedostatky podřaditelné pod zmíněný kasační důvod se týkají návrhového bodu A.1.1 (chybné označení pozemku parc. č. XH jako pozemku historicky určeného ke zpřístupnění dalších pozemků s poukazem na historické a stěžovatelé opakovaně zmiňované konsekvence o faktickém stavu v terénu, který je nejméně od roku 1953 ustálen tak, že přístupnost pozemků v terénu zajišťuje cesta vedoucí po pozemku navrhovatelů parc. č. XB). Stejný kasační důvod stěžovatelé uplatňovali i ve vztahu k námitkám uvedeným v návrhovém bodě A.6 (byť ten se týkal nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách proti územnímu plánu). V úplné obecnosti uvedený kasační důvod stěžovatelé vznesli i k posouzení návrhových bodů A.1.2, A.1.3, A.1.4, aniž blíže formulovali konkrétní stížnosti námitky. Nejvyšší správní soud však upozornil na to, že námitky podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (nehledě na obecnost některých z nich) stěžovatelé uplatnili právě proto, že nesouhlasili s duplicitním řešením dopravního koridoru v územním plánu. Jak již ale Nejvyšší správní soud vysvětlil, právě zanesení dvou variant řešení dopravní obslužnosti v tomtéž místě (v blízkosti domu stěžovatelů), buď po pozemku ve vlastnictví státu, nebo po pozemku ve vlastnictví stěžovatelů, bylo důvodem, pro který shledal rozpor územního plánu s § 51 odst. 2 stavebního zákona. V takovém případě je již nadbytečným zabývat se tím, zda byl též naplněn uvedený kasační důvod.

K věcnému posouzení všech návrhových bodů (vedle návrhového bodu A.5) vztahujících se k napadené části A, ať již se týkaly tvrzeného rozporu této části územního plánu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., nebo jeho namítané neproporcionality vycházející mj. i z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je nezbytným předpoklad, že územní plán obsahuje pouze jedno řešení uspořádání daného území (to nejvhodnější), což v daném případě splněno nebylo. Jinými slovy, posoudit, zda řešení přijaté v územním plánu a rozporované v námitkách stěžovatelů v procesu jeho pořízení vychází ze skutkového stavu vyplývajícího ze spisu, či zda není v rozporu též s jednotlivými ustanoveními vyhlášky č. 501/2006 Sb., resp. splňuje požadavek proporcionality, je možno teprve tehdy, bude-li územní plán respektovat požadavky vyplývající z § 51 odst. 2 stavebního zákona o volbě nejvhodnější varianty řešení dopravního koridoru v místě blízkosti nemovitostí stěžovatelů. Tedy bude-li v této části zákonný.

Nejvyšší správní soud s ohledem na vedené uzavřel, že krajský soud pochybil při posouzení návrhového bodu A.5 a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl naplněn. Z uvedeného důvodu bylo také předčasné zabývat se zbylými stížnostními námitkami, jež se týkaly napadeného rozsudku

a v něm obsaženého vypořádání rozporu napadené části A s jednotlivými ustanoveními vyhlášky č. 501/2006 Sb., s cíli a úkoly územního plánování či navazující proporcionalitou napadené části A, jež v sobě zahrnuje i odpovědi na otázky týkající se posouzení stávající cesty jako veřejné, s jejíž existencí počítá též návrh komplexních pozemkových úprav. To bude možné teprve za předpokladu, že územní plán bude obsahovat jedinou (nejvhodnější) a také odůvodněnou variantu řešení dopravního koridoru v daném území.

Nejvyšší správní soud z důvodů shora uvedených shledal napadený rozsudek dílem nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (v části týkající se napadené části B), a dílem též nezákonným pro rozpor s § 51 odst. 2 stavebního zákona (ve vztahu k napadené části A), a proto jej zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud v daném případě nepřistoupil přímo ke zrušení územního plánu v rozsahu napadené části A. Krajský soud je totiž povinen nejprve znovu přezkoumatelně posoudit návrhový bod B.2, tedy námitky o tom, zda územní plán obsahuje odůvodnění potřeby vymezení nové zastavitelné plochy ZB16 a zda tímto vymezením nedošlo k tvrzenému porušení § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona ve spojení s jeho § 18. Teprve poté krajský soud opětovně učiní závěr o zákonnosti a proporcionalitě napadené části B územního plánu a současně územní plán zruší v rozsahu napadené části A.

Za rozporné se zásadou hospodárnosti řízení naopak v nynějším specifickém případě Nejvyšší správní soud považuje uložení povinnosti krajskému soudu k opětovnému přezkoumatelnému posouzení návrhových bodů A.1 až A.4, neboť na výsledek řízení ve vztahu k napadené části A takové doplňující odůvodnění napadeného rozsudku nemůže mít jakýkoliv vliv.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 As 359/2019-66

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, NEPŘEZKOUMATELNOST ROZHODNUTÍ SOUDU

§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 17, § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 10. 2019, č. j. 30 A 72/2019-12, kterým zamítl návrh navrhovatelů a) a b) na zrušení části Opatření obecné povahy – Územního plánu N. M. n. M. a vrátil tomuto soudu věc k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Navrhovatelé se u krajského soudu domáhali zrušení části Opatření obecné povahy – Územního plánu N. M. n. M., které zastupitelstvo města vydalo dne 19. 4. 2018. Požadovali zrušit část týkající se stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, a to podmínek prostorového uspořádání plochy BI (bydlení v městských rodinných domech), konkrétně věty: „Výměra každého nově vymezeného/vyčleněného pozemku bude 700 m² (u plochy dvojdomku 350 m²)“ a „MIN. % ZELENĚ 55“. Dále žádali zrušit část podmínek prostorového uspořádání plochy OM (občanské vybavení – komerční zařízení malá a střední), a to větu: „max. zastavěná plocha pro jednotlivé stavby 2 000 m²“, a textové i grafické části vymezující plochu dopravní infrastruktury D.3 (koridor pro umístění místní komunikace) a plochu veřejně prospěšné stavby WD8 (místní komunikace v trase rezervy pro přeložku silnice č. III/01422). Krajský soud návrh zamítl.

Navrhovatelé (stěžovatelé) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítli, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jejich námitkami, a tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelé vznesli konkrétní výhrady ve vztahu k vymezení ploch BI, OM, D.3 a veřejně prospěšné stavby WD8, krajský soud na ně však většinou reagoval pouze odkazem na odůvodnění napadeného opatření, případně obecně konstatoval, proč pokládá odůvodnění za dostatečné. Obecná reakce soudu nedává možnost, aby s ní stěžovatelé polemizovali. Zároveň jsou závěry krajského soudu vnitřně rozporné. Stěžovatelé taktéž namítli, že uplatnili námitku týkající se velikosti pozemku u plochy OM včas. Podali ji totiž k měněným částem návrhu. Je přitom bez významu, co zapříčinilo úpravu návrhu. Stěžovatelé navrhli, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a současně aby zrušil vymezené části územního plánu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelé v kasační stížnosti namítli především to, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť dostatečně nereagoval na jednotlivé návrhové body. Podstatou jejich výhrad k úpravě ploch BI, OM, D.3 a veřejně prospěšné stavby WD8 bylo, že regulace zasahuje do vlastnických práv stěžovatelů, aniž by tento zásah byl v souladu s deklarovaným cílem, byl nezbytný a minimalizovaný. V kasační stížnosti dále upřesnili, že ve vztahu k ploše BI v návrhu vytkli, že pevně stanovená výměra pozemků 700 m² pro stavbu rodinného domu městského a příměstského charakteru se zahradou postrádá jakýkoli racionální smysl, nesměřuje k naplnění deklarovaných cílů, nedůvodně zasahuje do vlastnického práva apod. Odpůrce při veřejném projednání připustil, že se jedná o chybu – výměra neměla být pevně stanovená, jedná se o velikost minimální. Stěžovatelé v návrhu namítli, že i v tomto případě byla jejich vlastnická práva nepřiměřeně omezena, protože omezení by nesměřovalo k naplnění legitimního cíle a nebylo by nezbytné. Krajský soud na tuto námitku vůbec nereagoval, jediný odkaz na ni je v bodě 77 a násl. rozsudku, který však obsahuje pouze obecné formulace. Dále stěžovatelé nesouhlasili s omezením pozemků v ploše OM na max. velikost 2 000 m² pro komerční stavby. Omezení podle nich není nezbytné a nesměřuje k naplnění legitimního cíle. Krajský soud k tomu pouze citoval část odůvodnění územního plánu a poté obecně uzavřel, že odpůrce věnoval podání stěžovate-

lů dostatečnou pozornost. Obdobně k vymezení plochy D.3 a stavby WD8 stěžovatelé namítli, že krajský soud k jejich výhradám jen citoval z odůvodnění územního plánu a následně konstatoval, že odpůrce odůvodnil rozhodnutí o námitce nadměru podrobně, věcně a racionálně. Stěžovatelé v kasační stížnosti uvedli, že námitka tkvěla v tom, že výstavba nové komunikace není potřebná, její realizace nepřiměřeně omezí jejich vlastnická práva a že odpůrce odmítl variantní řešení navržené stěžovateli bez racionálních důvodů. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že pokud v návrhu vznesli konkrétní námitky, proč považují informace uvedené v územním plánu za nedostatečné, chybné nebo zavádějící, byl soud povinen se k těmto výhradám vyjádřit.

Zrušení rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů má výjimečné postavení a NSS se k němu uchyluje pouze v ojedinělých situacích (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 30). Jedním z nejdůležitějších případů nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je situace, kdy krajský soud úplně opomene přezkoumat jeden z návrhových bodů (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/200473, č. 787/2006 Sb. NSS) či jej nepřezkoumá dostatečným způsobem (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/200544, č. 689/2005 Sb. NSS).

Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatelé napadají proporcionalitu územního plánu a zároveň způsob vypořádání jejich námitek vznesených v průběhu pořizování územního plánu. Druhou z uvedených kategorií přitom napadají pouze části návrhových bodů týkající se ploch OM, D.3 a stavby WD8 (u posledních dvou tomu tak je pouze v souvislosti s odmítnutím variantního řešení dopravního napojení plochy Z.M3). S těmito body se krajský soud vypořádal nejprve. Ke zbývajícím návrhovým bodům brojícím proti vymezení ploch BI, OM, D.3 i WD8 krajský soud uvedl, že „obecně vzato a místy implicitně napadají proporcionalitu územního plánu“ (viz body 54, 58 a 77). Argumentaci stěžovatelů k přiměřenosti územního plánu (jak ji krajský soud označil) krajský soud posoudil souhrnně, tedy aniž by rozlišoval jednotlivé výhrady k napadeným plochám/stavbám. Po jejím posouzení dospěl k závěru, že zvolené řešení regulace a vymezení ploch v územním plánu nezasahuje nepřiměřeně do práv stěžovatelů. Odpůrce se snažil o optimální využití ploch a podobu územního plánu zdůvodnil. Odpůrce zřetelně vyvažoval jednotlivé zájmy, tj. zájem na logickém a propojeném využití lokalit, na ochraně životního prostředí a bydlení obyvatel. Krajský soud taktéž shledal, že omezení stěžovatelů jsou úměrná stanovenému cíli, jímž je udržitelný rozvoj území. Přijaté řešení je proporcionální, neboť významnější a již vůbec ne diskriminačně nezasahuje do vlastnických práv stěžovatelů (body 81 a 82 napadeného rozsudku).

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů sice nemůže být založena pouze tím, že odůvodnění krajského soudu je stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 196/2016-123, bod 29). Musí z něj však být zřejmé, proč soud považoval návrhové body účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 24/2005-44). Tak tomu ale v této projednávané věci není. NSS pečlivě prostudoval návrh na zrušení územního plánu.

Stěžovatelé vznesli k podmínkám využití určitých ploch/staveb v územním plánu mnohé konkrétní výhrady. Ve vztahu k ploše BI namítli nezákonnost povinné výměry pozemku 700 m². Rozvedli, že výměra odporuje charakteru výstavby v lokalitě, odpůrce nevysvětlil, proč má být nová výstavba unifikovaná. Stěžovatelé mají legitimní zájem na tom, aby bylo možné pro potenciálního stavebníka nabídnout parcely různorodé velikosti. Zvolená regulace způsobuje nežádoucí rozvolněnost zástavby, zbytečný zábor zemědělské půdy, delší inženýrské sítě atd. Kvalitního rozvoje sídla je možné dosáhnout jinými podmínkami, a to efektivněji. Minimální podíl zeleně 55 % na pozemku je regulací nepřiměřenou atd. Stěžovatelé předložili řadu dalších konkrétních námitek uvedených v bodech 19 až 22 svého návrhu, ke kterým se podle nich odpůrce nevyjádřil nebo se vyjádřil nedostatečně, a proto je podle názoru stěžovatelů jeho odůvodnění nepřezkoumatelné. Již z uvedeného úryvku návrhu je očividné, že stěžovatelé ve vztahu k ploše BI nenamítají pouhou nepřiměřenost územního plánu, ale taktéž rozpor podmínek regulace se zákonem (resp. nepřezkoumatelnost územního plánu). Na tomto názoru nic nemění ani skutečnost, že sami stěžovatelé v závěru argumentace k ploše BI (bod 23) napsali, že považují „regulaci velikosti pozemku a min. podílu zeleně za regulaci nadbytečnou, nedostatečně odůvodněnou, a proto nepřiměřeně omezující jejich vlastnická práva.“ Podstatný je totiž obsah jednotlivých výhrad, nikoli to, jak je stěžovatelé vymezili. Pokud by stěžovatelé v návrhu namítali pouze obecně, že územní plán neumožňuje dosáhnout požadovaného cíle či že nepřiměřeně zasahuje do jejich vlastnických práv, dalo by se odůvodnění krajského soudu citované v bodě 14 tohoto rozsudku považovat za dostačující. Stěžovatelé ale v návrhu předložili velmi konkrétní výhrady, jež krajský soud přehlédl, a proto zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

NSS se dále zabýval tím, jak krajský soud posoudil výhrady k dalším namítaným plochám/stavbám. Krajský soud se k návrhu stěžovatelů (bod 26 návrhu) věnoval tomu, zda byla námitka stěžovatelů ze dne 27. 12. 2017 proti úpravě plochy OM podána opožděně. S odkazem na ustanovení stavebního zákona a judikaturu shledal, že námitka byla podána opožděně (bod 67 rozsudku). Odpůrce i tak nad rámec svých povinností vypořádal podání de facto jako námitku, jeho postupu tak není co vytknout. Tento závěr je podle NSS přezkoumatelný a též správný. Podle § 52 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), mohli stěžovatelé podat námitky do 7 dnů ode dne konání veřejného projednání, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Ze správního spisu plyne, že se první veřejné projednání konalo 19. 2. 2014, opakované veřejné projednání pak 20. 12. 2017. Stěžovatelé uplatnili námitku, již se domáhali, aby byl rozsah staveb v ploše OM stanoven na 4 000 m², nikoli 2 000 m² – námitka je datována ke dni 27. 12. 2017, doručena byla odpůrci dne 29. 12. 2017. Odpůrce shledal námitku nepřipustnou, neboť byla podána po lhůtě. Vysvětlil, že dokumentace pro první i opakované veřejné projednání územního plánu obsahovala ve své výrokové části podmínku prostorového uspořádání max. zastavěné plochy pro stavby 2 000 m². Pouze v odůvodnění (kapitola 13.5) pro první projednání bylo psáno: „Využití OM je směřování na prodeje o menších objemech (do 3 000 m²)...“. V dokumentaci pro opakované projednání již odpůrce text v závorce vypustil. Je

proto očividně, jak ozřejmil i odpůrce v odůvodnění námítky, že se jednalo o chybu v psaní. Stěžovatelé přitom tuto námítku mohli uplatnit již ve stanovené lhůtě po prvním veřejném projednání. Stěžovatelé dovozují včasnost uplatněné námítky z toho, že odpůrce na jejím základě neodstranil z odůvodnění územního plánu pouze závorku s chybně uvedenou výměrou, ale učinil v dokumentaci i další změny, konkrétně vypustil požadavky na šíři veřejného prostranství a charakter střeš v ploše OM.

Opakované veřejné projednání je zvláštní procedurou územního plánování, jejímž účelem je opětovně projednat návrh územního plánu, který byl podstatně upraven na základě předchozího veřejného projednání. Podle § 53 odst. 2 in fine stavebního zákona se upravený návrh projedná v rozsahu těchto úprav; přitom se postupuje obdobně podle § 52 stavebního zákona, který upravuje průběh veřejného projednání. Předmětem opakovaného veřejného projednání tedy není celý návrh územního plánu, nýbrž jen ty části, které byly od veřejného projednání podstatně upraveny. Námítka stěžovatelů ale nesměřovala proti žádné konkrétní části územního plánu dotčené podstatnou úpravou provedenou po prvním veřejném projednání. Další textové změny, na které stěžovatelé poukazují, přímo nesouvisí se stanovením zastavěné plochy staveb v ploše OM, a ani stěžovatelé takovou souvislost nijak nedovozují. Chybí tak základní výchozí předpoklad případné úspěšnosti námítky při opakovaném projednání územního plánu, a sice tvrzení, jaká veřejná subjektivní práva stěžovatelů byla postupem odpůrce dotčena (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 47/2015-44, body 30 až 35). Odpůrce i tak námítku stěžovatelů vypořádal, stěžovatelé tak nebyli nijak zkráceni na svých právech. Stěžovatelé nemohou proti takovému postupu brojít.

K návrhovým námítkám týkajícím se ploch D.3 a WD8 krajský soud uvedl, že stěžovatelé navrhovali variantní řešení pro dopravní napojení plochy Z.M3, což odpůrce zamítl. Následně krajský soud citoval odůvodnění odpůrce a shledal (to již souhrnně ve vztahu k výhradám k vymezení ploch OM, D.3 a WD8), že odůvodnění odpůrce je až nadměrně podrobné, věcné a racionálně vyvracející podané námítky. Tím však

krajský soud pominul posouzení návrhové námítky stěžovatelů, že důvody odpůrce ve vztahu k plochám D.3 a WD8 jsou v rozporu s obsahem podkladů pro tvorbu územního plánu, pravidly logického uvažování a cíli i úkoly územního plánování (bod 36 návrhu); a též argumentu, že se odpůrce nezabýval námítkou uplatněnou stěžovatelem a) jakožto zástupcem veřejnosti v části obsahující požadavek a návrh na variantní řešení, neboť odpůrce dospěl chybně k závěru, že uplatněná námítka věcně neodpovídá shodné připomínce zmocňujících občanů, proto je územní plán v této části nezákonný. Současně je podle NSS žádoucí, aby se krajský soud konkrétněji vyjádřil přímo k vypořádání námítek stěžovatelů k plochám D.3 a WD8, a nečinil tak pouhou citací z odůvodnění odpůrce a poté stručným konstatováním, že odpůrce zdůvodnil vypořádání námítek dostatečně. Z takového závěru totiž není vůbec zjevné, který z argumentů shledal soud přesvědčivým a odůvodňujícím vymezení dotčených ploch. Krajský soud má pravdu v tom, že se míra důkladnosti vypořádání námítek odráží v jejich kvalitě (viz body 85 až 88 jeho rozsudku). Čím obecněji navrhovatel pojme návrhové body, tím obecnější odpovědi se mu ze strany soudu dostane. Stále však platí, že z odůvodnění rozhodnutí soudu musí vždy (alespoň obecně) vyplývat, jak se soud s jednotlivými návrhovými body vypořádal (rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Aos 6/2013-55, bod 17). Tak tomu ale v případě právě přezkoumávaného rozsudku krajského soudu není.

NSS podotkl, že u všech výhrad namítaných v návrhu krajský soud musí nejprve zodpovědět, zda je stěžovatelé uplatnili ve svých námítkách. Pokud ano, měla by odpověď na ně vyplývat z odůvodnění územního plánu. Pokud nikoliv, musí dát soud odpůrci příležitost, aby se k nim vyjádřil, neboť tak nemohl učinit v odůvodnění napadeného územního plánu (rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-29, body 17, 19 a 21).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelů je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Česká společnost pro stavební právo*